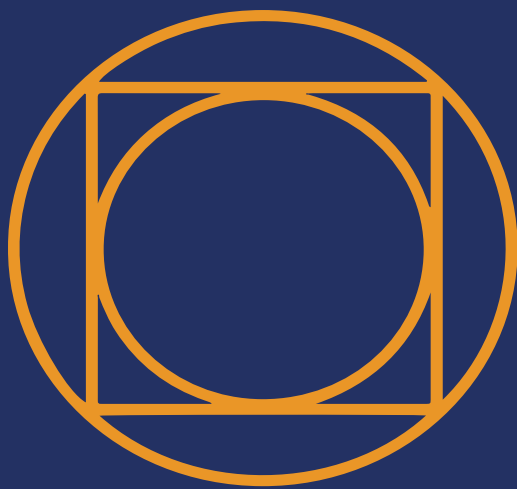

David M.

Jan 11th 1872

DOVOL SI TO

Vyšlo také v tištěné verzi

Jan Allister

Dovol si to – e-kniha

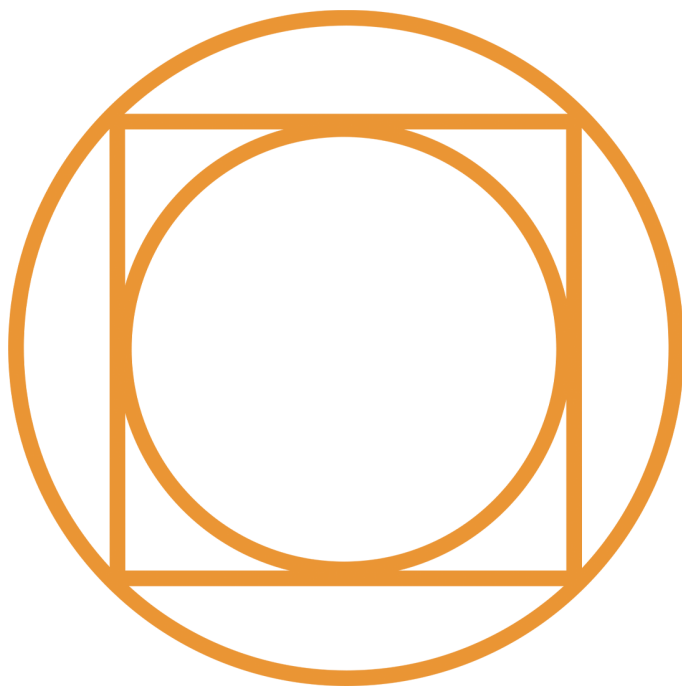
Copyright © ALLISTER, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Dovol si TO

S LÁSKOU
A (K)LIDEM

Jan Klíster

Právo

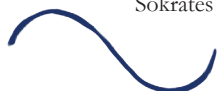
 KNIHA, BEZ KTERÉ TO ZVLÁDNEŠ

Věnováno všem částem mě,
které žijí pravdu
skrytou za vlastním stínem strachu.

Vím, že nic nevím.

Sokrates

Nevím, že vím vše.

Allister

Vidět svět očima blázna je (o)pravdu více než jen normální.

Znají moji tvář,
ale neznají můj příběh.
Matrix & Spirit past.
Těším se, co přijde.

Obrácený Sokrates:
„Nevím, že vím vše!“
Oroboros na místech,
kde dny začínaj snem.

PS: Až se narodím znovu, tuto knihu „si dovolím“ opět přečíst.

S láskou a (k)lidem

Allister.

DISCLAIMER nám říká, že se říkáme odpovědnosti za naše životy.
P.S: Jestli budete číst dál, tak jste v tom sami.

Tato knižní publikace zahrnuje autorovy názory a myšlenky. Autor se říká veškeré odpovědnosti za újmy, ztráty a rizika, osobní, osobnostní i věcnou ostatní, která by mohla nastat přímo či nepřímo následkem použití informací uvedených v této knize nebo realizací rad a doporučení ve věcné části knihy. Pokud si to jednou dovolíte, už není cesta zpět. Každý člověk je individuální a je třeba mít kritické myšlení, vnímat své vlastní tělo, mysl i duši a nesnažit se nic zbytkle napodobovat, ale žít si svůj vlastní životní příběh. Nic v této knize totiž neče interpretovat jako obhajobu užívání látek či substancí zde popisovaných. Autor neprosazuje ani porušování jakýchkoliv zákonů vztahujících se na tyto či jakékoli jiné látky nebo substance. Je číst a pouze na něbomí čtenáře, jestli se na dalších stránkách rozhodne číst bláznivou pohádku o životě, nebo pravdivý příběh o autorově cestě.

OBSAH

1.ČÁST: ROZPAD MATRIXU

13. 5. 2019	10
První kontakt	18
Rapé	24
Kambo	30
Sananga	38
Nikdy více	44
Duše & Mysl & Tělo	48
Tělo	52
Mysl	56
Duše	60
Poslední kapka	62

2.ČÁST: NOVÝ SVĚT

Země nikoho	70
13. 10. 2019	74
Bufo Alvarius	84
Dárčky do konce roku	92

3.ČÁST: ALLISTER.

Spolu v sudu	102
Ano! Ano!	106
Dobrý COVI-Den	110
Ecstatic Dance	114
Potní chýše	118
Kokosový detox	128
Rodinná svatba	132
Poslední dráčky MATRIXU	138
Královna IBOGA	144
21. 12. 2020	154

ROZPAD MATRIXU

13. 5. 2019

„Jak se cítíš?“ „V pohodě, stalo se to dnes...“

Bylo pondělí, seděl jsem doma u stolu se svojí přítelkyní, říkáme jí Lucie, večereli jsme a natěšeně si povídali. Bydleli jsme spolu v Praze na Vinohradech, v jednom tom starém bytě s vysokými stropy a velkými okny do ulice, z kterých můžete pozorovat život kavárenských štamgastů nebo dobrodruhy v autech hledající místo na zaparkování.

Lucie mi od začátku našeho vztahu doslova svítila před očima. Možná za to mohla barva jejích vlasů anebo fakt, že když jsme se znovu-poprvé potkali (znali jsme se z minulosti přes přátele přátel), oba jsme věděli, že si máme „něco předat“, a bez dlouhého rozmýšlení jsme se rozhodli do toho „jít“ hlava nehlava. Byla z toho láska jako trám, kdy jsme se velmi rychle sestěhovali, seznámili se s rodinami, novými přáteli, stihli zažít nespočet zážitků a po půl roce spolu začali plánovat dovolenou na Sicílii. Prostě mafiánská idylka jako z televizní reklamy, na které jsme oba denně pracovali.

Působil jsem v mediálně-produkční agentuře a věnoval se hledání a domlouvání partnerů/sponzorů na výrobu nejznámějších televizních pořadů v České republice. Lucie zase pracovala v jiné agentuře pro ty největší „klienty“ na reklamním trhu. Oba jsme tedy měli skvělé zkušenosti, jak funguje svět na televizní obrazovce a jak za ní. Tedy... alespoň jsme si to mysleli.

Ted' nás ale čekal večerní program s mým kamarádem, říkáme mu David, s kterým jsme měli v plánu vyrazit na jednu „zajímavou“ přednášku. Povečeřeli jsme a chystali se vyrazit ven, když mě na cestě ke dveřím Lucie zastavila a s laskavým pohledem se zeptala: „Jak se těšíš?“ Hlavou mi projelo asi milion myšlenek. „Moc, ale z toho, co vím, vlastně vůbec nevím, co mám čekat,“ odpověděl jsem s úsměvem. „David ti o tom nic neřekl?“ pokračovala Lucie. „Řekl jen, že mi to změní život. Znáš ale Davida... Člověk neví, čemu věřit, dokud to sám nezažije,“ usmál jsem se. Moje odpověď Lucii sice moc neuklidnila, ale políbila mě a vyšli jsme ven do noci.

David je a byl něco jako český James Bond ve své nejlepší verzi sebe sama. Miloval své obleky, vkus a design, britství a Asii... a to doslova. Pokud jste byla

pěkná asijská dívka se záměrem ho poznat a zajít společně na Bún bò Nam Bò, byl by schopen přeplavat Vltavu, aby se na tu schůzku dostal včas. Znali jsme se z dřívějšíka, z prostředí finančního trhu, kde vznikly tak šilené historky, že česká verze Vlka z Wallstreet by se neměla za co stydět. Jednou větou: „One team, Big průser.“

Doba se ale změnila a už jsme spolu dávno nevysedávali v nočních klubech, hledající dobrodružství večera, ale začali jsme se scházet na odpolední gentlemanský čaj, který někdy začínal o páté a někdy dvacet minut po čtvrté. Z toulek Prahou a filozofických rozmluvách o vzniku Vesmíru a směřování našich životů se doslova staly vzájemné terapie. Nikdy bych nevěřil, že by mi David mohl pomoci s mými starými vzorci chování a paranoidními posttraumaty způsobenými roky šikany a ztrátou paměti z dost tvrdého KO při tréninku MMA, ale působením Vesmíru a skvělého čaje se tak stalo.

David stál před hlavní budovou univerzity a s jiskrou v oku nás vyhlížel. „Takže sis to nerozmyslel? Víš, že už cesta zpátky nebude?“ testoval David moje rozhodnutí a smál se od ucha k uchu, když jsme k němu přicházeli. „Kamaráde, neznám většího šílence, než jsi ty, takže mi věř, že do toho jdu ALL-IN, ať se děje, co se děje!“ odpověděl jsem natěšeně. „Říkal jsi mi, že jdeme jen na přednášku osobního rozvoje!“ ozvala se trochu nedůvěřivě Lucie. „Neboj...“ uklidňoval jsem ji a vlastně i sám sebe. „David si zas dělá legraci. Víš jak...“ a mrknul jsem okatě směrem k ní a Davidovi. „Nedělám,“ odpověděl David a položil mi ruku na rameno. „Je čas,“ dodal s úsměvem.

Vešli jsme do přednáškového sálu univerzity, kde posedávalo bezmála dvě stě lidí. Našli jsme si nejlepší místa dole uprostřed, to abychom přednášejícího měli „z první“, a čekali na začátek. „Davide, jak dlouho že už ho znáš, čteš nebo co spolu podnikáte?“ požádal jsem o úvod Davida. „Už to bude přes rok, kdy jsem ho potkal poprvé. Četl jsem pak jeho knihy, zašel na jeho přednášky a musím vám říct jedno. Jeho pohled na život mě prostě fakt baví. Však uvidíte sami,“ popisoval přednášejícího David. „Máme skvělá místa, takže vám dám ještě jeden tip. Naslouchejte pečlivě jeho slovům, ale ještě pečlivěji pozorujte své pocity. Věřím, že to chytíte,“ dodal.

„Co je důležité, je očím neviditelné.“ Vzpomněl jsem si na slova Lišky Malému princí. Držel jsem Lucii za ruku a ladil se na skvělý večer. Člověk chce občas poznat nové věci a zažít dobrodružství skrývající se za hranicí jeho myslí, nic se ale nedá uspěchat. Když jsme připraveni, objevíme se přesně tam, kde máme být. Tak jako se právě teď ve dveřích objevil Martin.

Martin vešel do sálu a s obrovským úsměvem plným bílých zubů se srdečně usmíval na všechny v místnosti. Byl drobnější, hubenější postavy, ale svoje tělo

držel dokonale vzpřímené a vyzářovala z něho velikost a radost. Měl čokoládovou plet' a na první pohled vám bylo jasné, že jde o cizince. Cítil jsem, jako bych pozoroval starého známého, s kterým se po letech opět setkáváme. Přátelský a klidný pocit, který s sebou Martin přinesl, doslova zaplavil celou místnost. Martin došel do středu sálu a pak promluvil: „Dobrý večer, všechny vás tu vítám. Jak se dnes cítíte?“

Jen tak z ničeho nic, v reakci na Martinova slova se půlka sálu rozesmála. Já byl samozřejmě v té druhé půlce, která přemýšlela, o co jde nebo jaký vtíp jsem to nepostřehl. „Vidím, že je tady silné publikum těch, s kterými se už znám,“ pokračoval Martin a zdravil se s tvářemi z publika, které mu pozdravy oplácely. „Dneska máme skvělé téma,“ pokračoval Martin. „Nebude to o mně, ale o vás. To znamená, že se přednáška nenahrává a můžeme probrat vaše dotazy a otázky,“ dodal.

Vzpomněl jsem si sám na sebe, když jsem ve čtvrté třídě zapomněl referát do výuky a v rámci mé 10leté životní improvizace jsem o daném tématu poreferoval tak, že jsem odcházel s dvojkou od tabule. „Uvidíme, jestli to má Martin podobně,“ pomyslel jsem si.

A Martin začal... Sice mluvil nejdřív o sobě, o svém cestování, o práci a poznání, které získal na své cestě, ale pak se dostal svým vyprávěním do bodu, kdy se opět zeptal publika: „Jak se dnes cítíte?“ Pomyslel jsem si, že v pohodě. Nic se od mé první odpovědi zas tak nezměnilo. „Já se vás ale neptám na to, jak se dnes máte. Zeptejte se sami sebe, jak se dnes opravdu cítíte,“ dodal Martin. Ten člověk je buď blázen nebo šarlatán a dělá z běžných věcí senzaci, pomyslel jsem si. Za zkoušku ale nic nedám. Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. „Jak se dnes cítím?“ zeptal jsem se v duchu sám sebe a pozorně naslouchal.

Odpověď přišla rychleji, než jsem čekal. Ve vteřině mi naskočila po celém těle husí kůže, stáhnul se mi žaludek a já cítil hněv, vztek a stres. Před očima mi projížděl film obrázků z práce, stresových situací z minulého týdne“velice“ důležitých povinností, čekajících doma, až je udělám. Pocítil jsem obrovskou těžkost, smutek a nepopsatelnou prázdnotu. Otevřel jsem oči a letmo se rozhlédl po sále. Publikum bylo mixem usměvavými lidmi a lidmi, kteří na tom byli podobně jako já. Našlo se tu i pár jedinců, co se zvedli a za mumlání, že na tohle nemají čas, odešli pryč. Můj pohled ale zpátky ukotvil až rozzářený úsměv Davida.

„Co je? Vypadá to, že jsi našel mrtvolu,“ pronesl. „Tak nějak,“ odpověděl jsem trochu podrážděně. Vůbec jsem totiž netušil, co mi celou dobu jede v hlavě na pozadí. Místo toho, abych si užíval právě probíhající večer, mě moje hlava nenápadně vracela do zdánlivě stresující, pracovně nedůležité smyčky a já měl pocit, a moje tělo ho mělo také, že mám na noze železnou kouli a na rukou řetězy z těžkosti. Proč?

Ve většině mi naskočila
po celém těle husí kůže,
stáhnul se mi žaludek
a já cítil
hněv, vztek a stres.

„Tak co jste cítili?“ prolomil Martin ticho v sále. Z lidí v publiku jako by spadly jejich masky a pochybnosti a začali otevřeně a přátelsky sdílet svoje pocity, radosti, ale i strachy, které se jim objevily. Seděl jsem jako přikovaný a pozoroval, do jaké hloubky popisu svých emocí ti „cizí“ lidé jsou schopni jít. Znal jsem to pouze z rozhovorů v rodině, ale sdílet svoje pocity takhle na veřejnosti a ještě k tomu s neznámými lidmi v sále mě naprosto šokovalo. Jak by někoho mohlo zajímat, jak se cítím, co doopravdy cítím?

„Buď teď, nebo nikdy,“ pomyslel jsem si. Zahodil jsem poslední zbytky rozumu a dodal si odvalu. Postavil se a přihlásil se Martinovi o slovo. „Martine, chtěl bych se tě na něco zeptat,“ vyšlo ze mě nejistým hlasem. (Ironií osudu bylo to, že jsem v minulosti několikrát moderoval menší i větší akce a teď najednou jsem měl trému mluvit sám o sobě a svých pocitech na veřejnosti. Tomu se říká paradox.)

„Ano, naslouchám ti, pokračuj,“ odpověděl mi Martin. „Víš, cítím hodně stresu a hněvu nehledě na to, že pro to nemám na první pohled žádný důvod. Všechno funguje, šlape, jak má. Máme tu skvělý večer, ale moje hlava mi pořád spouští myšlenky na práci a problémy v ní. Co s tím? Už mě to dál takhle nebaví...“ lekl jsem se, co všechno ze mě vyšlo najevo. „Co kdyby mě z publika

někdo znal nebo dokonce snad byl mým klientem?!“ zamrazilo mě. „Děkuji ti za tvoje sdílení. Myslím si, že to tu má více lidí podobně,“ odpověděl Martin. K mému úžasu jsem v publiku viděl souhlasné výrazy na tvářích dalších lidí. „Nejsem v tom sám,“ pomyslel jsem si.

„Víš, když máme tyhle pocity a točíme se v kruhu, může to vypadat, že není cesty ven. Ale opak je pravdou,“ pokračoval Martin. „Jak sis všiml, cítíš emoce, které tu s tebou fyzicky nejsou. Jsí na přednášce s přáteli a není důvod cítit se ve stresu nebo v hněvu myslet na práci. Dává ti to smysl?“ „Ano,“ odpověděl jsem. „To je skvělé, dobře. Pojdme se ale podívat na tvoje dlouhodobé pocity kolem tohoto tématu. Jak se cítíš ohledně toho den zpátky, týden nebo dokonce měsíc nazpět?“ pokračoval Martin. „No...“, „to je dobrá otázka. Zavřel jsem oči a zpětně si procházel vzpomínky minulého dne, týdne a snad i měsíce. K mému úžasu jsem ten nepříjemný pocit našel všude. Nebyl jsem sice schopen říct, kde a kdy začal, ale překvapilo mě, že se mnou vláčí mnohem déle, než bych si pomyslel. „Cítím se takhle už delší dobu,“ odpověděl jsem. Martin se usmál a s laskavým pohledem pravil: „Víš... Nic, kolem čeho se dlouhodobě cítíme špatně, nemůže dopadnout dobře. To jsem se naučil na své cestě,“ dodal.

Stál jsem v sále plném lidí, díval se na Martina a cítil, jak mi pravda z jeho slov odděluje kusy masa od těla. „Co s tím?“ zeptal jsem se a zastyděl se sám před sebou, že se z cizího člověka snažím dělat svého spasitele. „Je to o postupném výstupu z komfortní zóny. Z toho, jak to máš teď a vlastně i poslední měsíce, možná roky nebo dokonce možná celý život, do nového teď,“ odpověděl Martin. „Když člověk chce „to něco“ opravdu změnit a je připraven pro „to něco“ něco opravdu udělat, život na sebe nenechá dlouho čekat a ukáže mu cestu,“ dodal. „Děkuji, myslím, že už to chápu,“ odpověděl jsem a posadil se zpátky na místo.

Nechápal jsem nic. Martin pokračoval v zodpovídání dotazů z publika a já se utápěl v návalu svých nepříjemných pocitů. Martinova slova se mě dotkla mnohem více, než bych čekal. A nejenom mě...

„Vždyť vlastně vůbec nic nerekl! Je to jenom další šarlatán s hromadou EZO keců o teď a tady, co procestoval svět a teď místo toho, aby něco dělal, tak jenom vymývá mozky ostatním lidem! Další debil guru, co na tantrických kurzech místo zasvěcení rozdává znásilnění! Ty přece těmhle pohádkám nevěříš! Je to jen další z těch lidí v oranžovém prostěradle, co ti cpou sušenky na nádraží nebo k nim alespoň patří!“ řvala a útočila moje mysl na to, co právě slyšela. Byl jsem v šoku. Hlavou mi létaly myšlenky plné nenávisti a hněvu a pocity, které mnou proudily, byly naprosto v souladu s tím prostě vstát a jít Martinovi fyzicky ublížit. Nechápal jsem, kde se to ve mně bere a proč?! Čeho se zatraceně tak bojím?

Povídání skončilo a hloučky lidí se shlukly kolem Martina. Ať už to bylo s prosbou o objetí, podpis knihy nebo selfie, Martin všem láskyplně vyhověl. Čas běžel, univerzita už pomalu zavírala a i my stáli ve frontě směrem k Martinovi.

„Tohle vypadá ještě na dlouho a mně už to dnes stačilo. Počkám na tebe doma,“ pronesla Lucie. Rozloučila se s námi a my zůstali s Davidem sami ve frontě. „Tak co? Zítra jdu na ceremonii, přidáš se?“ zeptal se David, když jsme byli sami. Nesl jsem s sebou Martinovy knihy a rozmrzele odpověděl: „Kámo, nevím. Přečtu si ty knížky a pak možná uvidím, co dál. Nevím, jestli je to pro mě.“ David se na mě zamyšleně podíval a pak řekl: „V pohodě, vezmi si, kolik času potřebuješ.“

Fronta postupovala a my přišli na řadu. David se s Martinem přivítali jako staří přátelé, objali se a začali si natěšeně švitořit. Pozoroval jsem je a v duchu se smál s nimi. Takhle šťastného Davida jsem znal jenom z vesmírných procházek Prahou, teď mu k tomu bohatě stačila pouze Martinova přítomnost. „Někoho bych ti rád představil,“ řekl David a vybídl mě.

„Ahoj, já jsem Honza,“ pozdravil jsem Martina a potřáslí jsme si rukou. „Můžu tě poprosit o autogram?“ usmál jsem se a podával Martinovi jeho knihy k podpisu. „S radostí,“ odpověděl Martin a kromě podpisu přidal i věnování. „Skvělá přednáška,“ snažil jsem se pokračovat v konverzaci. „Víš, chci se tě ještě na něco zeptat,“ váhavě jsem dodal. Martin mi podal podepsané knihy, usmál se a pokračoval: „Tak prosím, pojďme na to, poslouchám tě.“

„Jak mám vystoupit z komfortní zóny?“ zeptal jsem se Martina. Nastalo ticho, až mě zamrazilo. Martin se mi hluboce podíval do očí a já v nich uviděl celý Vesmír. „No, je to snadné... Z komfortní zóny se vystupuje tak, že z ní prostě vystoupíš. Nechtěj mít vše pod kontrolou, život se žije a ty máš šanci ho žít,“ zazněla mi v uších Martinova slova. „To nechápu,“ odpověděl jsem. „Podívej, dělat věci pořád stejně s sebou může přinášet pořád stejné výsledky. Někdy je potřeba udělat změnu, někdy stačí udělat pouze to první rozhodnutí, aby se věci daly do pohybu tím správným směrem. A nikdo jiný než ty to rozhodnutí za tebe neudělá,“ odpověděl Martin. „To první rozhodnutí,“ zopakoval jsem si v duchu Martinova slova. „Děkuji, nevidíme se naposledy,“ rozloučili jsme se a já s Davidem zamířil k východu.

Vyšli jsme ven. Večerní vítr se proháněl ulicemi a světla lamp ukazovala cestu domů. Procházeli jsme parkem a sdíleli pocity ze setkání a přednášky s Martinem. „Víš, Davide, chtěl jsem tě o něco poprosit.“ „Jasně, o co jde?“ odpověděl David. „Martin mi řekl, že je to o tom prvním rozhodnutí. Je to pro mě jako krok do prázdna, kdy vůbec nevím, co to znamená nebo co se bude dít, a já vidím, jak moc mě to děsí,“ řekl jsem. „Buď v klidu, to děsí všechny lidi a většina s tím nikdy nic neudělá,“ zasmál se David. „No právě... Já ale cítím, že už jsem se rozhodl.“ „Aha a co to znamená?“ pokračoval David.

„Chci jít zítra s tebou na tu ceremonii!“ David se zastavil a s úžasem ve tváři se na mě otočil. „Děláš si legraci?“ pronesl. „Ne, myslím to smrtelně vážně,“ odpověděl jsem. „Kamaráde, nalejme si to čistý! Mám z tebe radost, že ses rozhodl. Pošlu ti adresu a vidíme se zítra. Zatím čau a užij si poslední večer tady,“ pronesl pobaveně a záhadně David, pak už jen zmizel v temnotě noci.

Večer jsem usínal v posteli a na mysl mi přišla jedna věc: Otázka „Jak se cítím?“ a můj vnitřní pocit mě přivedly k prvnímu rozhodnutí. Kdybych byl býval jenom tušil, co vše se tím dalo do pohybu...

Nechápal jsem,
kde se to ve mně bere
a proč?!

✓
Čeho se
zatráceně
tak
bojím?

První kontakt

Úterý 14. 5. 2019, budíček 5:05. Oblékám se, беру si věci, líbám spící Lucii na čelo a odcházím pryč. Miluji tahle brzká rána, člověk vidí svět, který tu je bez lidí, a připadá mu to celé jako skvěle postavené kulisy světa. Mířím do posilovny, protáhnout se a zacvičit si.

5:55 vyjždím po eskalátoru v nákupním centru a obličej mi ozařuje modrý neon. Na selfie člověk vypadá jako modrý avatar s bílými zuby. Potkávám se tu s šéfy z práce, oba „žraloci“ svého oboru, ale taky fajn lidi. Jednoho z nich pravidelně trénuji, vlastně si spolu „hrajem.“ Pohybovky, kotrmelce, základní prvky z MMA a BJJ¹. Po roce „hraní“ si, se mu opravily nejen pohybové synapse, ale doslova září radostí. Když mi vypráví, jak o víkendu stěhoval a stavěl s mladým synkem skříň nebo postel nebo jak lépe a lépe teď tancuje se svou ženou, někde skrytě mě to hluboce dojíká.

„Je to tam a tělo poslouchá jako nikdy předtím,“ zněla jeho slova. Dělá mi radost naslouchat jeho vyprávění a moct si tak připomínat, že tělo je naším chrámem, ve kterém žijeme tento život.

7:30 a všichni sedíme v kanceláři u snídani. Začíná další pracovní den. Dojídal jsem snídani, když mi na telefonu blikla SMS. Zpráva od Davida: „Dobré ráno, užij si snídani a zbytek dne už nejez, plus žádná káva a žádný alkohol. Potkáme se v 17:00 na Muzeu. S sebou volně věci na převlečení a těším se na tebe. PS: Pozoruj věci kolem sebe, už to pracuje.“

Dneska je Den D, vzpomněl jsem si. Ráno jsem vstal a vlivem stereotypu jsem na to úplně zapomněl. Vzorec posilovna, práce, zábava, večer s Lucií se dnes změnil na posilovna, práce a pak vůbec nevím, co přijde... „OK, těším se,“ odepsal jsem Davidovi, pustil se do práce a začal pozorovat věci kolem sebe.

---

¹ MMA - Mixed Martial Arts – Smíšená bojová umění, aktuálně nejznámější organizací je UFC. BJJ – Brazilian Jiu Jitsu – Bojové umění, bojový sport, hlavní sportovní organizací je IBJJF.

Znamení na sebe nenechala dlouho čekat. Za pár hodin za mnou přišla jedna kolegyně, že šéf měl narozeniny a na dnešek se plánuje malá tajná oslava. Přivezou chlebičky, řízky, dezerty a alkohol na přípitek. „Tak to si děláš prdel!“ pomyslel jsem si. Vrátil jsem se k práci a začal si uvědomovat, že kromě toho, že jsem vlastně nikdy nedržel půst, tak mě za pár hodin čeká šéfova oslava, na které budu sedět s prázdným talířem a o vodě kolegům odpovídat na otázky typu „Co je? Ty si nedáš? Ty nepiješ? Ani přípitek? A kafičko k dortíčku?“ něco ve smyslu: „Ať se nezlobí, že mi dnes není úplně dobře a odpoledne budu řídit.“ Samozřejmě, mohl jsem jim popravdě říct: „Přátelé, omlouvám se, večer mě čeká záhadná ceremonie a bylo mi doporučeno před tím nejíst, takže jistě chápete.“ Ale co si budeme, žijeme v Čechách a od dob Kladiva na čarodějnice zase tolik času neuteklo.

Během oslavy jsem pozoroval, jak můj žaludek zuří. „Tohle jsi mi nikdy neudělal! Tak si dej alespoň ovoce, džus nebo řízek!“ řval na mě základní instinkt a snažil se mě přesvědčit, že když teď nebudu jíst, tak umřu. Kolegové mou odpověď „Není mi úplně dobře a odpoledne budu řídit.“ vzali, byla pro ně dostatečně logická a jídla bylo tolik, že i něco schovali „pro mě“ na druhý den, až mi bude lépe. „Zlatíčka,“ pomyslel jsem si.

„Všímáš si, jak je jídlo silný sociální aspekt? Opravdu si myslíš, že den bez něj nepřežiješ?“ ozval se hlas v mé hlavě. „Přežiju,“ uklidňoval jsem sám sebe.

Když jsem odpoledne odcházel z kanceláře a po cestě domů pozoroval svůj nekonečný hlad, přemýšlel jsem, kolik lidí dnes taky nejedlo. Nejenom v mém okolí na Florenci (bezpřístřešníci na lavičkách), ale v celé Praze, v Evropě anebo dokonce na celém světě v chudých oblastech, kde miska rýže je opravdové bohatství.

„A co víc! Kolik z těch lidí nebudou jíst ani zítra, ani pozítří!“ pomyslel jsem si a ve vteřině ucítil husí kůži po celém těle. Najednou se pro mě z kusu dortu, který na mě čeká v lednici na druhý den, až mi bude „lépe“, stal symbol tak vysokého luxusu, jako bych vlastnil Lamborghini. Děkuji.

Bylo 17:00 a já stál na Muzeu a nervózně vyhlížel Davida. Byl krásný den, teplo, svítlo sluníčko a já se snažil na nic nemyslet. Tělo na mě řvalo, že má hlad, mysl se mohla zbláznit, protože nevěděla, co bude, a já si připadal jak úplný magor překračující všechny limity zdravého rozumu. „No co, už jsem se rozhodl. Tak pojďme na to!“ říkal jsem si v duchu, když se na scéně objevil David. Kráčel si ke mně s úsměvem od ucha k uchu, s plátěnou taškou přes rameno a vypadal úplně v klidu. Člověk by hádal, že má v plánu strávit příjemný večer s přáteli, pizzou, sledováním MMA a hraním na Play Stationu. „To je skvělý, takže to nebude zas tak zlý,“ pomyslel jsem si, když ke mně přišel.

„Oss!“ pozdravil mě David a dodal: „Jak se cítíš Johnny? Všechno v pohodě?“ Moje nervozita by se dala krájet ve vzduchu. Přes všechnu snahu být co nejvíc v pohodě mi přišla nová emoce. „Mám strach,“ odpověděl jsem mu. „Ty vole, ještě abys neměl,“ rozesmál se David. „Když jsem šel na Kambo poprvé já, tak první zpráva, co jsem o tom našel na netu, byla, že na to někdo v Polsku umřel,“ pokračoval David, jako by se nechumelilo. „Cože? Kombo – co? Kdo na to umřel?“ vyletělo ze mě. Stál jsem na Muzeu, koukal se na Davida a hlavou mi jela jen jedna myšlenka: „Otoč se na patě a jdi domů!“

David chytil moje rozladění a tentokrát trochu více empaticky pokračoval: „Podívej, dneska se mnou můžeš jít na Kambo ceremonii. Kambo je taková super žabka, která žije v Amazonii, a sekret z jejího těla se aplikuje do vypálených dírek na tvé kůži. Zní to sice crazy, ale je to skvělá očista a detoxikace pro tvoje tělo, a i tvou mysl,“ usmál se. Koukal jsem udiveně na Davida a nevěřil svým uším.

„Fajn, takže si jdeme hrát na indiány. Dostanu k tomu i členku nebo něco extra?“ řekl jsem pobaveně a už tak nějak smířen s tím, že vůbec nevím, o čem David mluví, a ani co přesně že mě dnes vlastně čeká. „Dostaneš k tomu Rapé (vyslovuji Hapé nebo Rapé) a potom Sanangu,“ pokračoval vážně David. „Ok, skvělé, a to je z jakých zvířat tentokrát?“ reagoval jsem. „Rapé je amazonský, jakože foukací tabák, který se aplikuje do nosu, je to velice silná medicína a krásně tě zprítomní.“ „Snad šňupací?“ skočil jsem Davidovi do řeči. David se jen usmál a pokračoval: „Ne, foukací. Curandero, ten, kdo tu ceremonii povede, ti ho doslova foukne foukačkou do nosu.“ „Ve večerních klubech jsem zažil hodně věcí, ale tohle jsem ještě neviděl,“ pomyslel jsem si a představoval si toho někoho, jak mi něco fouká do nosu.

A David pokračoval: „Sananga je rostlina, z jejíhož kořene se dělá silný extrakt a ten se aplikuje do očí,“ vysvětloval David. „Proč do očí?“ zeptal jsem se. „Znáš to, to abych lépe viděla,“ řekl David a snažil se situaci pohádkově odlehčit. „Kámo, nejsem Karkulka!“ řekl jsem a snažil se zopakovat si v duchu nové informace o tom, co mě čeká. „Jo, to by mělo být v klidu. Je tam ještě něco, co bys mi k tomu chtěl říct?“

David se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Víš, je tu ještě jedna věc, která pro většinu lidí není příjemná. Mají ji tak negativně zakódovanou, že nevidí její pozitivní přínosy. Jde o tvé vystoupení z komfortní zóny a to ne vždy bude logicky probíhat komfortně.“ „To dává smysl, co to ale znamená prakticky?“ zeptal jsem se. „Mohou to být nepříjemné pocity, bolest, zvracení. Nic horšího se tak nějak neděje,“ řekl David. Podíval jsem se Davidovi upřeně do očí a úplně se rozzářil. „Kamaráde, tak to ani nevíš, jak moc jsi mě teď uklidnil. To, co popisuješ, jsem zažil v sobotu ráno už tolikrát, že mě na tom už fakt nemá co překvapit,“ pronesl jsem směrem k Davidovi. „Tak to je skvělé. Máme všechno, můžeme tedy vyrazit,“ odpověděl David a vydali jsme se k metru.

Dveře metra se za námi zavřely a my jeli s ostatními lidmi podzemními tunely Prahy na tu největší party v mém životě, kdy jakýkoliv předešlý hangover, který jsem kdy zažil, bylo „NIC“ proti tomu, co na mě už za pár hodin čekalo.

Přijeli jsme na místo. Pozdravili se objetím se všemi přítomnými a David mě představil svým přátelům a hlavnímu „Curandero“ (léčitel – vyslovuji Kurandero), který celou ceremonii vedl. Po převlečení se do pohodlných věcí jsme se usadili ve velké společensko-obřadní místnosti na matrace a každý z nás dostal svůj krásný velký plastový kyblík.

„Počkat, počkat! To tu jako budeme zvracet všichni naráz a společně?“ otočil jsem se s dotazem na Davida. „No, máš pocit, že tenhle dům má 10 záchodů?“ odpověděl mi otázkou pobaveně David. „Neboj, to poslední, co tě bude zajímat, je to, jestli na tebe někdo náhodou nekouká,“ dodal.

Curandero nás všechny přivítal a začal vyprávět. Mluvil o sobě, své cestě a svém poznání, o přátelských kmenech v Amazonii, o tamějších zvycích a medicínách, až se dostal pomalu k programu, který nás dnes večer čeká. Kompletně nám popsal všechny indikace a kontraindikace spojené s medicínami, zodpovídal naše dotazy a vzhledem k tomu, že jsme všichni „prošli,“ pokračoval dál.

„Bezpečnost je velice důležitá. Je tu dnes někdo poprvé?“ zeptal se. K mé zvednuté ruce se přidaly ještě další dvě. „Skvělé, vítejte. Jsem rád, že jste poslechli volání Kamba. Půjdete mezi prvními, ať máte nejvíce času na svůj proces.“ „Tak to je super, alespoň to budu mít z první,“ pomyslel jsem si. Curandero nás pak vyzval, abychom se představili my a pokud chceme, tak abychom sdíleli svůj záměr/příběh, proč jsme tady. Lidé vyprávěli své příběhy o zdravotních problémech, které jim Kambo pomáhá léčit, o depresích a stavech vyhoření, kterými si prochází nebo dokonce o svých dávných traumatech, které díky medicíně Kambo mohou vidět a zpracovat si je.

„To vypadá, že to funguje na každého jinak,“ řekl jsem směrem k Davidovi. „Ano, každému to, co zrovna potřebuje. Je to silná medicína, má vlastní inteligenci a v těle dělá doslova zázraky,“ řekl David. Přišla řada na mé sdílení. . .

„Víte, cítím se tu trochu trapně. Nemám žádné zdravotní problémy nebo deprese, můj příběh je takový, že jsem ještě včera nevěděl o Kambu nic, ani že existuje, a dnešek беру jako detoxikaci těla a mé vlastní vystoupení z komfortní zóny. Nic od toho vlastně nečekám,“ sdílel jsem s ostatními.

Curandero se na mě láskyplně podíval a řekl: „To je skvělé, přicházíš s ničím a můžeš odejít úplně se vším,“ odmíchl se. „Myslím si ale, že i kdyby nic, tak tě dnes alespoň čeká opravdový výstup z komfortní zóny,“ dodal po chvíli.

Neslyšel jsem tenkrát moudrost v jeho slovech. Má mysl se upínala na známé a pro ni bezpečné schéma „výrok A implikuje výrok B a to znamená, že buď všechno, nebo nic, každopádně se dnes vyzvracíš do kyblíku, chápeš ne?“ Dokončili jsme kolečko seznámení a Curandero pokračoval k dalšímu kroku

programu: „Budeme teď aplikovat medicínu Rapé, pak budu hrát, abyste měli čas a prostor se zklidnit a naladit se sami na sebe. Potom vypálíme dírky pro medicínu Kambo a vy začnete pít vodu, alespoň 2 litry. Poté, co budete mít vypito, zahájíme ceremonii. Každý dostane medicínu v bodech, to je taková kulička medicíny Kambo, do jeho už na těle vypálených dírek a půjdeme společně do procesu. Budu vám hrát, zpívat a bubnovat, abyste transformovali vše, co potřebujete. Proces bude trvat tak 20-30 minut intenzivně, po hodině už byste ale všichni měli být zpátky a pohodlně odpočívat na matracích. Kdo bude chtít, tak na závěr může přijmout Sanangu, aby měl čistý a silný zrak a celou ceremonii tak uzavřeme. Pak na vás čeká zeleninová polévka a kruh sdílení.“

„To zní fér,“ pomyslel jsem si a podíval se na Davida. Ten byl úplně v klidu a z jeho očí zářil hluboký respekt ke Curanderovi a Amazonským medicínám. Přesunul jsem pozornost zpátky k sobě a přemýšlel o tom, že jestli je poslední možnost se sbalit a zmizet pryč, tak je to právě teď. Zavřel jsem oči a zaposlouchal se do ticha. „Dovol si nevědět. Dovol si se tomu oddat. Dovol si být hloupý. Dovol si nemít svůj život pod neustálou kontrolou. Dovol si stát se moudrým,“ ozval se můj vnitřní hlas. „Já si to dovoluji...“ usmál jsem se a vyrazil ke Curanderovi pro přijetí medicíny Rápe.

P8: Pozorný
věci kolem sebe,
už TO
pracuje.